

Пам'яті почаївчанина Олександра Зубкевича, військовий загинув за Україну у боях під Бахмутом

09 січня 2023

Учасник бойових дій, воїн ЗСУ, почаївчанин Олександр Зубкевич, героїчно загинув, захищаючи суверенітет і територіальну цілісність України. «Виконуючи бойове завдання, зник безвісти»... – написали у сповіщенні батькам.

Пустота... Немає ніяких радостей, ні сплесків, ні емоцій... Деколи серце простукає уві сні мелодію розпачу і печалі.

Саша, Сашуня, синочок! На волю рветься крик, спалює легені зсередини і пробирається до серця. А воно знову проскигнить мелодію смутку.
– Де ти?

Осиротіли мати й батько. І лише нестерпний крик душі, гіркота у горлі і думка змиритися й жити. Не виходить... Мука, безкінечні думки і віра в те, що тіло синочка знайде свою домівку.

Там, де цвітуть квіти, де пливе хмаринка, де сміється сонечко і плаче дощик, жив маленький Сашко. Хлопчик любив навчатись у школі. Гіперболи і підмети, океани і моря, поети і письменники сиділи в голові мудрого підкорювача наук.

Зеленооке хлопчєня із густими чорними бровами тішило батьків своїми досягненнями. Радості дитини не було меж, як отримав гарну оцінку чи написав якусь контрольну роботу.

Життя... Сашко любив читати, вдихаючи запах книг, ковтаючи їх зміст, і щось брав повчальне для себе. Усі завдання виконував вчасно і з великим усвідомленням того, що наука пригодиться у житті.

Сашко був привітним до всіх і кожного. Мав багато друзів, його любили й поважали однокласники. Він міг знайти в собі сили посміхатися, коли по обличчі текли сльози, ніколи не панікував. Хлопчик умів стриматись і довести свою правоту. Дитячі шкільні роки проходили збуджено і цікаво.

Сашко любив спорт, займався футболом, брав активну участь у різноманітних змаганнях. А як захоплено виносив і заносив юнак Державний прапор України на шкільних лінійках! Прапорonosцем школи називали його. Високий на зріст, чорнявий, зелені очі, миле лице, завжди привітна усмішка. Чорні брови підкреслювали чоловічу силу і волю.

Летіло шкільне життя. Мужнів і ріс Сашко. Ніколи не було такого уроку, щоб він не виконав домашнього завдання. Однокласники пригадують, що завжди допомагав їм у навчанні.

А яка чистота і порядок у кімнаті! «Мамо, чому люди не вмiють берегти все новим і акуратним? Де у них береться вмiння так насмітити?» – дивувався хлопець. І він прибирав, складав рівенько одяг у шафі, витирив пилюку, мив підлогу, прикрашав свій дім. «Десь дівчинка мала бути», – думала мама і тихо раділа за сина. А хлопець ріс, учив таку важку хімію і фізику, читав географію, літературу і мріяв стати студентом. Припала до душі Сашкові історія. І екзамени легко вчилися, і учителька улюблена була, і, певно, така його доля, щоб у майбутньому стати істориком.

Тернопіль... Педагогічний університет... У вир студентства поринув юнак, учив свої улюблені історичні предмети. Саме тут зрозумів хлопець, що Україна для нього понад усе. Часто брав участь у мітингах, ніколи не розлучався із жовто-блакитними стрічками чи прапорцями. Олександр любив свою землю, найдорожчу Україну, мріяв бачити її квітучою і щасливою. Найкращий друг студентства пише про нього так: «П'ять років просиділи за одною партою. Сашко був надзвичайно відповідальним, справедливим, уважним до деталей. Завжди пишався своїм містом. Я його знаю як відповідального студента і патріота рідної землі».

Життя... Сашко став істориком та учителем історії. Доля розпорядилася так, що юнак пішов служити в армію. Віддавши присягу на вірність Вітчизні, він зрозумів, чого від нього чекають українці, яким солдатом потрібно бути.

Із службової характеристики: «У складних умовах діє впевнено, приймає своєчасні рішення. Уміє зберігати держану таємницю. У стройовому відношенні підтягнутий». Зразковий приклад воїна нашої держави!

На долю Сашка випадає важкий шлях в АТО. Півтора року воював молодий сформований солдат на Донеччині. Стрілець–регулювальник комендантського взводу не раз побував на лінії бойового зіткнення. Загиблі друзі залишились у пам'яті молодого атовця. Щодня доводилося бачити обстріли з «Градів», розруху й підірвані танки. Наступ ворога, звільнення українських територій, бої за кожную вулицю і будинок – все пройшов загартований воїн. Не хотів молодий юнак крові російських солдатів. Тільки чого не зробиш за волю і за Україну, яку він так сильно любив. У місті Торецьку закінчив свій похід Сашко і був звільнений в запас.

У мирний час молодий, здоровий хлопець, загартований у боях, працював на будові, складав плани на майбутнє. Війна подивилася в очі Сашкові через кілька днів після її початку. Його не було в Україні, працював у Естонії. «Хто, як не я!» – подумав хлопець і приїхав додому. На столі лежало сповіщення, про яке батьки йому не хотіли сказати. Наступного дня швидкий поїзд віз юнака на Донеччину. Пів року Сашко провів на фронтах війни. Юнака прикрасила борідка, яку він акуратно розчісував і підстригав. Тут і позивний з'явився – Борода. На посаді командира відділення довелося пройти від Волновахи до Бахмута. Мені пощастило зв'язатися із побратимом Саші, позивний Крантік. «Хлопець вірив у перемогу і сили свого народу. З чистими помислами, частково наївний, бо бачив усе у темних та світлих кольорах. Щиро переживав поразки і вірив у перемогу України», – писав побратим. Пізніше Олександра перевели на посаду «стрілець–снайпер». Одному Богу відомо і нашим воїнам, як важко, коли в очі дивиться війна. Скрізь вороги, як та нечисть, лізе прямо на тебе. На очах гине чиясь кровинка, чиясь дитинка. Але вони знали, що здаватись не потрібно, – іти тільки вперед, захищаючи Вітчизну–матір.

Було гаряче літо 2022 року. Сонце стояло в zenіті і жарило, наче на сковорідці. Безмежне вигоріле поле начинене мінами. А вдалині лізла безупинно російська сарана. Артилерійські снаряди знищували все на своєму шляху. Сашка зачепила ворожа куля і протаранила наскрізь молоде солдатське тіло. Біль... Нестерпний, смертельний... Солдат втрачав свідомість і знову прокидався. Над ним схилились побратими, але допомогти уже не встигли... Бездиханне тіло перестало рухатись, спинилося серце, закрилися оті зелені очі. На Бахмут сунула навала. Ворог нищівним ударом накрив українців, і ті уже думали про свій порятунок. Так звані «двохсоті» не були вивезені із поля бою. Територію зайняли фашисти. Все навкруги палало і диміло. Змішалась земля з металом, попелом, трупами, серед яких залишилося лежати тіло Сашка.

«Виконуючи бойове завдання, зник безвісти»... – написали у сповіщенні батькам.

А він любив Україну, боронив її від ворогів і негідників, які сплюндрували нашу землю. Не стало Сашка – відважного, сміливого воїна, нашого земляка, зразкового солдата ЗСУ.

За що гинуть такі молоді люди? Чому війна забирає найкращих, мужніх, сміливих? Саша, народ не забуде тебе! Вічна тобі слава!

Дивлюсь на твій портрет, що розташований на рекламних щитах міста, і знову серце простукує оту мелодію розпачу. Хочеться кричати, плакати... Не виходить... Пустота...

<https://kremenets.city/articles/259185/pamyati-pochaivchanina-oleksandra-zubkevicha-vijskovij-zagynuv-za-ukrainu-u-boyah-pid-bahmutom>